

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: R. L.

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, sídlem Škroupova 18, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č.j. PK-DSH/7672/18, ve znění opravného usnesení žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č.j. PK-DSH/593/19,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“)

doručenou dne 8. 11. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č.j. PK-DSH/7672/18 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 9. 5. 2018, č.j. MMP/108444/18 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2002 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč; žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předmětného přestupku se žalobce dopustil tím, že „*jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. VW Passat, RZ: X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské policie Plzeň bylo zjištěno, že dne 9. 2. 2017 v době nejméně od 12:10 do 12:20 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Truhlářské ulice, u domu č. 5, po levé straně ve směru jízdy k ulici Kamenická, neznámý řidič neoprávněně zastavil a stál s uvedeným motorovým vozidlem v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 12 (Vyhrazené parkoviště) se symbolem prostoru pro osoby na vozíku s dodatkovou tabulkou „1x“, doplněnou vodorovnou dopravní značkou V 10f (Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou), přičemž vozidlo nebylo řádně označeno parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, čímž porušil ustanovení § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do dne 30. 6. 2017, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do dne 30. 6. 2017.*“.

II.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby konstatoval, že žalovaný porušil procesní předpis i nesprávně hmotněprávně věc posoudil. Jako stěžejní považuje žalobce procesní porušení, kdy nedostatečně prošetřil sdělení žalobce o přestupci. Stěžejním je pak objektivně nepodložené nepřímé označení žalobce za podvodníka, který falšuje emaily a podpisy. Takového jednání správního orgánu je nejen urážkou na cti, ale zejména křivé obvinění. Na základě těchto subjektivních spekulací bylo žalobcovo odvolání žalovaným zamítnuto. Žalovaný se ani nevypořádal s námitkou promlčení. Přestupek je promlčen. Žalovaný v odůvodnění uvádí celé odstavce a tvrzení, která jsou úplně mimo, vůbec se netýkají žalobcovy věci a osob. Jistě věc posuzoval na základě jiného přestupku a deliktu někoho jiného. Hmotněprávní stránku zmiňuje žalobce na závěr, jen na okraj, kdyby procesní argumenty u soudu neuspěly: Přestupek se nestal > tedy pak ani správní delikt. A i kdyby se stal, neměl v rozsahu nepatrného času stání žádnou společenskou nebezpečnost, neboť žádného invalidu vozidlo neomezilo ani na sekundu.
3. Dále žalobce uvedl, že prvoinstanční orgán měl informaci o řidiči, včetně adres. Pokud měl prvoinstanční orgán za to, že se přestupek stal, měl jej s označeným řidičem projednat. Z důkazů spisu, zejména z vyjádření osoby V. P., nar. X., ze dne 2. 6. 2017 a ze dne 5. 6. 2017, vyplývá, že řidič s orgánem spolupracoval. Ačkoli řidič své jednání – krátké zastavení na vyhrazeném místě nepopřel, správní orgán toto ignoroval. Námitka: „*Na základě jakého konkrétního ustanovení zákona se správní orgán vyjádřením přestupce nezabýval?*“, nebyla v

rozhodnutí vůbec zodpovězena a prvoinstanční orgán se jí vůbec nezabýval. Nejednalo se o nějaké obsáhlé podání (které žalovaný zmiňuje v judikátu NSS Afs 70/2008 (*sic*) a zjevně se jedná jiných případů), ale o základní námitku, která je v rozhodování stěžejní. Z tohoto důvodu mělo být rozhodnutí žalovaným pro nepřezkoumatelnost zrušeno a vráceno prvoinstančnímu orgánu k novému projednání. Místo toho žalovaný sám nahradil odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí tím, že vyspekuloval důvod, proč asi prvoinstanční orgán vyjádření přestupce jako důkaz ignoroval. Žalovaný v rozhodnutí uvádí:

Str. 3: „*Odvolatel spolu s polemikou ohledně protiprávnosti posuzovaného jednání sdělil správnímu orgánu, že vozidlo řídil V. P., bytem P. (ohlašovna pobytu), email X. Správní orgán I. stupně proto předvolal V. P. k podání vysvětlení, přičemž jej kontaktoval rovněž na sděleném emailu. Odvokatel si písemné předvolání na adrese trvalého pobytu nepřevzal. Dne 2. 6. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno emailové podání bez elektronického podpisu následně potvrzené písemně, v němž se údajně pan P. dozrává, že vozidlo na místě zaparkoval on s tím, že má za to, že přestupek nespáchal, když počítal, že do 3 minut vozidlo odjede. Uvedl, že se zdržuje mimo ČR, přičemž k podání vysvětlení se může dostavit, jen když mu správní orgán uhradí zálohu 5000 Kč, nebo v neděli, popř. možná až v prosinci. Vzhledem k tomu, že správní orgán pojal důvodnou pochybnost o autorství těchto podání, vyzval jmenovaného P., aby své podání opatřil úředně ověřeným podpisem, učinil jej u zdejšího správního orgánu do protokolu nebo jej učinil v elektronické podobě opatřené uznávaným elektronickým podpisem, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Výzvu opět zasílal na email i na adresu trvalého pobytu, kde si zásilku odvokatel nepřevzal. Odvokatel na výzvu nereagoval. Správní orgán I. stupně proto věc podezření z přestupku odložil, neboť se mu nepodařilo zjistit osobu řidiče.*“

4. Dle žalobce nemůže správní orgán jen na základě subjektivních dedukcí a domněnek označit žalobce nepřímou za podvodníka, který falšuje zprávy a podpisy. Musí vycházet z objektivních důkazů, např. vyšetřování policie, která by zajistila důkazy o podvodu, nebo ze znaleckého zkoumání podpisů.
5. Dále žalobce namítal, že v textu odůvodnění, výše uvedeném, žalovaný předvolával řidiče P., ale dle textu zaslal předvolání odvokateli (žalobci) a odvokatel na výzvu nereagoval – tedy dle odůvodnění bylo doručováno nesprávné osobě. Dle důkazů ze spisu V. P. dodržel v podání § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a doručil své vyjádření zcela správně dle dikce zákona, tak aby na něj mohlo být pohlíženo jako na jeho řádné podání. Ověřovat podpis nebyla zákonná povinnost. Zákon nikde nezmiňuje ani neumožňuje správnímu orgánu požadovat ověřený podpis. Takovéto jednání prvoinstančního orgánu by bylo vůči P. šikanózní. Zákon ale v pochybnostech umožňoval orgánu použít jiný zákonný postup, který správní orgán nevyužil. Žalovaný, zvláště pokud měl pocit, že vyjádření řidiče je podvod, měl využít doručení výzvy k podání vysvětlení veřejnou vyhláškou dle § 66 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“). V kontextu s § 25 odst. 1 správního řádu. Tak také měl využít § 60 a § 137 odst. 1 správního řádu a měl V. P. nechat předvést.
6. Žalobce k tomu dále uvedl, že je mu známo, že v jiných případech Magistrát města Plzně běžně doručování pomocí Městské policie používá, proto nechápe, že se o to nepokusil ani v tomto případě. I když se účastník na adrese pobytu nezdržuje, je kontaktován při

náhodné kontrole osoby kteroukoli policií. Dalším podstatným důkazem nečinnosti správního orgánu je, že měl sdělit žalobci, že se řidič nedostavil, že není možné mu doručit. Žalobce pak mohl orgánu sdělit třeba doručovací adresu do zahraničí, nebo telefon na něj, nebo sám mu o víkendu doručit písemnost. Žalobce takto nijak nemůže ovlivnit neschopnost (neochotu) správního orgánu postupovat důsledněji. Jelikož chování správního orgánu nemůže ovlivnit, logicky nemůže být následně zodpovědný za delikt, řešený jen díky odložení přestupku. Kdyby správní orgán sdělil žalobci před odložením přestupku, že nemá za prokázané, že P. byl řidičem, mohl žalobce k tomu navrhnout další důkazy (svědky, smlouvy, nahrávky tel. hovorů atd.) Po odložení přestupku už je jakékoli sdělení důkazů proti řidiči k ničemu. Opět ne z viny žalobce. Další spekulace žalovaného o tom, jak podání odpovídá podvodu, dle požadavků řidiče a shodného textu s podáním žalobce, je lehce vysvětlitelným nesmyslem: 1. Pokud někdo pracuje ve všední dny v zahraničí, je logické, že se může dostavit pouze o víkendu, nebo v době svátků – Vánoc. Zahraniční zaměstnavatelé, zvláště pokud by východní pracovník pracoval neoficiálně, netolerují ani omluvené absence. 2. To, že je text řidiče podobný s textem žalobce, je také logické – žalobce kopii podání poslal řidiči. Řidič není právník a tak většinu textu použil pro své podání.

7. Správní orgán se dle žalobce k němu od počátku choval podjatě (vnímal jej jako někoho, kdo opakovaně podvádí, i když to nikdy nebylo prokázáno) a rovnou dle svého subjektivního názoru směřoval prošetření přestupku k rychlému překlopení na jednodušší řešení správního deliktu. Není možné, aby žalobce za svou nečinnost potrestal tím, že jej automaticky uzná vinným ze správního deliktu, kde není potřeba nic prokazovat. Takovéto jednání musí vést ke zrušení rozhodnutí. Ač zákon umožňuje přenést odpovědnost na provozovatele, je primárním zjištění řidiče za všech možných prostředků. Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č.j. 1 As 131/2014-45: *„Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem poznamenat, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno]. Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.“* Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval tím, co lze považovat za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 jmenovaný soud konstatoval, že *„po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na*

základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“

8. Žalovaný měl dle žalobce všechny indicie: jméno, dat. narození, adresu pobytu, email. Pokud se mu to zdálo nedostačující, mohl doručit vyhláškou či předvedením. Také mohl požádat žalobce o další kontaktní údaje, či o další důkazy o řízení vozidla. Nikdo tedy nemůže jediné 2 úkony – 2 výzvy řidiči, zaslané pouze na adresu trv. pobytu a email, považovat za to, že správní orgán učinil všechny potřebné kroky ke zjištění řidiče. Bez toho, aby provozovatel mohl aktivně zasahovat do dokazování přestupku řidiče, a zůstal na pospas libovůle rozsahu úkonů správního orgánu, je nemyslitelné, aby na něj byla přenesena zodpovědnost za přestupek. Kam by takovéto chování úřadů mohlo vést, když by provozovatelem byla půjčovna vozidel? To, že by půjčovna prokazovala smlouvou zapůjčení vozidel a správní orgán by označil podpis za neověřeně prokázaný a půjčovna by vždy platila pokutu za řidiče, ze kterých by náhradu obtížně vymáhala? Byl účel zákona takový? ... Takový výklad zákona by znamenal znemožnění podnikání autopůjčovnám, neboť jeden přestupce by je mohl několika typickými přestupky zruinovat už za několik dní.
9. Žalovaný se dle žalobce nevypořádal ani s námitkou promlčení deliktu (nově přestupku). Z tohoto důvodu - nepřezkoumatelnosti dosti zásadní námitky, má být rozhodnutí také zrušeno. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu bylo změněno z logiky, že se když se jedná o sekundární jednání k přestupku a žádný jiný zákon promlčení deliktu fyz. osoby v tomto případě neupravuje. Tuto nejasnost zákonodárce odstranil a může být aplikována na žalobcův případ. Nyní se tedy na delikt provozovatele vozidla – nově přestupek použije (bez jiného výkladu) zákon o přestupcích v obecné rovině. Navíc, jak sám žalovaný zmiňuje, novela se týká žalobcova případu v procesní části, neboť řízení zahájil až po 1. 7. 2017. A také promlčení pro přestupce příznivější. Primární přestupek řidiče – stání vozidla a s ním časově spojený přestupek provozovatele se stal dne 9. 2. 2017. Promlčecí doba začala dle § 31 zákona o odpovědnosti za přestupky běžet dne 10. 2. 2017. Dle § 30 písm. a) téhož zákona je promlčecí doba 1 rok = 10. 2. 2018. I při výkladu, že přestupek provozovatele nastává až po odložení vyšetřování přestupku, je z data nabytí právní moci odložení – dne 25. 7. 2017 zřejmé, že i v tomto případě je přestupek provozovatele promlčen. (Usnesení o odložení věci je ze dne 28. 6. 2017, kdyby bylo vypraveno už 28. 6. 2017, nastalo doručení fikcí nejdříve v pondělí 10. 7. 2017, PM po lhůtě k odvolání 25. 7. 2017) Správní orgán pravomocně o přestupku rozhodl až dne 8. 9. 2018, přičemž k promlčení došlo již 10. 2. 2018 nebo nejpozději 25. 7. 2018
10. Žalobce k tomu dále citoval z odborné literatury:
„Jestliže totiž uplynula od spáchání přestupku delší doba, snižuje se význam jeho stíhání, které tak přestává plnit svou společenskou funkci. Snižuje se tak škodlivost činu pro společnost a taktéž se snižuje schopnost správního orgánu provést řádné dokazování. Jak k zániku odpovědnosti za přestupek, respektive k zániku trestnosti za přestupek, uvedla soudní judikatura: „Zánik trestnosti, resp. odpovědnosti za správní delikt nastává za zákonem stanovených okolností, které nastanou po spáchání správního deliktu, ovšem před tím, než je o něm pravomocně rozhodnuto, a způsobí, že trestnost činu, resp. odpovědnost za spáchaný správní delikt, která tu byla v době spáchání správního deliktu, zanikne. Dojde tak k zániku vztahu mezi státem a daným subjektem, jak je uvedeno výše. Příslušné orgány tak již nemohou vůči danému subjektu vyvozovat důsledky spojené se spácháním daného činu, resp. správního deliktu. Jednou zaniklá

odpovědnost tedy nemůže následně opětovně vzniknout či obživnout. Docílit toho nelze ani později přijatým zákonem, popř. novelou příslušného zákona. Takový postup by totiž vykazoval rozpor se zákazem retroaktivity pozdějšího zákona nepříznivějšího pro pachatele, než byl ten, podle něž již došlo k prekluzi jeho odpovědnosti za správní delikt, a jako takový by byl neústavní (srov. čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 9 odst. 3 Ústavy)“ (Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích 52 Ad 5/2016).

Důvodová zpráva k obecnému vymezení promlčecí doby v zákoně o odpovědnosti za přestupky: „Cílem této úpravy je do určité míry sjednotit roztržštěnou právní úpravu doby, jejímž uplynutím zaniká odpovědnost za přestupek a jiný správní delikt. (...) Tyto lhůty jsou prekluzivní, jejich běh se zásadně ani nepřerušuje, ani nestaví. (...) K výše uvedenému je nutné ještě dodat, že dnes používaná konstrukce lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt v jiných zákonech způsobuje v aplikační praxi určité obtíže, a to zejména při určování počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu, což do jisté míry potvrzuje též poměrně rozsáhlá judikatura na různých úsecích státní správy (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. února 1995, sp. zn. 7 A 147/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. prosince 2000, sp. zn. 6 A 95/99, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. prosince 2000, sp. zn. 6 A 116/99, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. června 2004, sp. zn. 5 A 1/2001).“

Dále je zapotřebí vyjasnit, zda shodně s předchozí právní úpravou musí v promlčecí době rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci, či nikoliv. S ohledem na prekluzivní povahu promlčecí doby jsme toho názoru, že ve stanovené promlčecí době musí být o přestupku vydáno pravomocné rozhodnutí. V této souvislosti tak lze odkázat na soudní judikaturu (NSS 3 As 57/2004) k předchozí právní úpravě, která je aplikovatelná i na současný zákon o odpovědnosti za přestupky. Jak tedy uvedl Nejvyšší správní soud: „Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty“ (srov. rozsudek NSS 7 As 61/2010). Na tomto názoru setrvala i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu s následujícím: „Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu“ (NSS 1 As 22/2012).“

(JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. § 30 [Délka promlčecí doby]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; Zákon o některých přestupcích. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 276. ISBN 978-80-7400-666-1.)

11. Žalobce dále konstatoval, že v hmotněprávní stránce je potřeba se vypořádat s tím, zda vůbec při stání na méně jak 3 minuty byl porušen zákon. Žalovaný toto odůvodňuje, že v jednom zákoně je speciální ustanovení vzadu oproti jinému vpředu. Jako stěžejní pak žalovaný zřejmě považuje název § 67 zákona o silničním provozu, pozn. soudu „Speciální označení vozidel a osob“ kdy z názvu vyvozuje, že se jedná o ustanovení speciální k § 27. Nikde v zákoně není uvedeno, že § 67 je speciální vůči § 27. I kdyby tak bylo, musel by § 67 obsahovat nějaký výslovný text, že § 27 v případě invalidů neplatí. To, že jen obsahuje text o zastavení a stání, neznamená, že zde není možné stát do 3 minut. Zdůrazňujeme, že není žádný důkaz, který by nasvědčoval době delší než 3 minuty (žádných 10minut). Naopak, z času fotografií a dokonce i z přepisovaného času (nelze přepisovat na úředním

dokumentu!) vyplývá, že doba 3 minut byla dodržena. Neznalost zákona neomlouvá – známá skutečnost. Ale pokud orgán neznalost aplikuje na nejasné ustanovení zákona, k jehož výkladu může dojít jen složitou právní argumentací, nemůže tato neznalost nejasných ustanovení sankcionovat jejich porušení. Když ani osoba s právním vzděláním nevěděla, že § 27 se na 3 minuty stání na místě pro invalidy nevztahuje, jak pak má zákon chápat obyčejný občan, zde řidič? Sankce číhající na občana zejména tím, že jej vystavuje nejasnostem, nemohou být ústavní. To není principem společenské nebezpečnosti. Proto i kdyby řidič pro odůvodněnou neznalost nejasného § na místě po čas v řádu do 3 minut, neexistuje společenská nebezpečnost tohoto skutku, když nebyl žádný invalida v stání na místě omezen (to by si jej strážníci během 3 minut, kdy byli u vozidla, všimli). Invalida byl následně naopak omezen konáním strážníků a uvězněním vozidla na místě pro invalidy. [Strážníci porušili § 36 odst. 4 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který se i na ně v tomto případě vztahuje, jelikož TPZOV není možné umístit na vozidlo, jež tvoří překážku silničního provozu.]

12. Na závěr žaloby žalobce uvedl, že kopíruje podivné věty, datумы a tvrzení, která vůbec nesouvisí s tímto případem, a dle toho [je] pravděpodobné, že žalovaný delikt rozhodoval i na základě přestupku úplně někoho jiného:

Str. 3: Příkazem ze dne 18. 8. 2018, proti němuž si odvolatel podal včasný odpor, zahájil správní orgán s odvolatelem řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně vyzval odvolatele k uhrazení určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče. Odvolatel na výzvu nereagoval, v reakci na předvolání k podání vysvětlení pak uvedl, že vozidlo užívají rodinní příslušníci, kteří s ním spolupracují, přičemž s ohledem na tuto skutečnost odmítá vypovědět, kdo předmětné vozidlo na daném místě zaparkoval, neboť by tím vystavil sebe či osobu sobě blízkou nebezpečí postihu za přestupek. Správní orgán I. stupně proto věc podezření z přestupku řidiče odložil, neboť se mu nepodařilo zjistit osobu řidiče. Následně vydal dne 26. 1. 2018 příkaz, proti němuž si odvolatel podal odpor. Správní orgán I. stupně proto pokračoval v řízení a dne 20. 3. 2018 provedl dokazování mimo ústní jednání, o němž byl odvolatel vyrozuměn. Posléze vydal dne 9. 4. 2018 napadené rozhodnutí, které bylo odvolateli doručeno do datové schránky jeho zástupce dne 11. 4. 2018.

13. Žalobce nikdy nebyl nikým zastoupen, nikdy neuváděl nic o rodinných příslušnících. Datумы zde uváděné jsou si zcela časově proti sobě a vůbec nesouvisí s jeho případem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že žaloba není důvodná. K jednotlivým žalobním námitkám pak uvedl následující.
15. K námitce, že se nevypořádal s námitkou promlčení, žalovaný konstatoval, že žalobce sice v odvolání uvedl, že je otázkou, zda nedošlo k promlčení přestupku, blíže však tuto námitku (na rozdíl od jiných) nerozváděl. Byť se tedy správní orgán touto námitkou explicitně nezabýval, s ohledem na její obecnost a neurčitost tato skutečnost dle mínění žalovaného nezakládá podstatnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Postačilo tak, když žalovaný v závěru rozhodnutí poukázal na přechodná ustanovení zákona o

odpovědnosti za přestupky. Podle konstantní judikatury je povinností správního orgánu vypořádat se s jádrem argumentace obviněného, nikoliv s každou jeho dílčí úvahou. Absence odpovědi na dílčí nekonkretizované námitky přitom nezpůsobuje nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č.j. 6 As 262/2018-27, kde je např. uvedeno: „*Je pravda, že se krajský soud tímto žalobním bodem výslovně nezabýval. Toto pochybení krajského soudu však nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvod pro zrušení napadeného rozsudku, neboť námitka stěžovatele je zcela účelová (a na první pohled nedůvodná). I zde totiž chybí nastínění způsobu, jakým by tvrzené pochybení městského úřadu zkrátilo stěžovatele na jeho právech, respektive ovlivnilo zákonnost rozhodnutí o přestupku.*“) Vzhledem k tomu, že obecná námitka žalobce byla konkretizována až v žalobě, nejednalo se v době rozhodování žalovaného o odvolání o námitku, která by tvořila jádro odvolací argumentace. Žalovaný nesdílí názor žalobce, že došlo k promlčení přestupku. K protiprávnímu jednání nezjištěného řidiče (tedy potažmo i provozovatele) došlo dne 9. 2. 2017. Dne 18. 8. 2017 byl vydán příkaz, jímž bylo zahájeno řízení vůči provozovateli vozidla, přičemž jeho vydáním došlo k přerušení běhu promlčecí doby. Přerušením promlčecí doby počala běžet promlčecí doba nová v délce trvání jednoho roku. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu bylo vydáno 9. 5. 2018, čímž opět došlo k přerušení běhu promlčecí lhůty a počala běžet lhůta nová. Dne 8. 9. 2018 bylo řízení pravomocně skončeno doručením rozhodnutí žalovaného. Nebyla tedy překročena ani roční lhůta dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, ani celková lhůta tříletá dle § 32 odst. 3 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno až po 1. 7. 2017, je na místě na věc dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat promlčecí lhůty právě podle tohoto nového zákona. K zániku odpovědnosti za přestupek tedy nedošlo. Pro úplnost je vhodné dodat, že k promlčení přestupku (dříve správního deliktu) by nedošlo ani v případě, kdy by na věc byla aplikována stará právní úprava (nutnost zahájit řízení do 2 let a rozhodnout do 4 let).

16. Dále žalovaný uvedl, že má za to, že došlo správně k odložení věci přestupku neznámého řidiče a zahájení řízení o přestupku s žalobcem jakožto provozovatelem. Žalobce, jako v mnoha jiných řízeních v napadeném rozhodnutí vymezených, uvedl jako řidiče nekontaktní osobu, s adresou na ohlašovně pobytu, kde si poštu nepřebírá. Kontaktní je údajně pouze na emailu. V jiných řízeních v rozhodnutí vymezených zase uvedl občana Ukrajiny, kterému se nedařilo doručovat, a kontaktní měl být opět pouze na emailu. U emailu však nelze fakticky ověřit, kdo jej zřídil a kdo z něj komunikuje za situace, kdy není opatřen elektronickým podpisem. Označený řidič se přitom k podání vysvětlení osobně nedostavil a z písemného podání doručeného prvoinstančnímu orgánu nebylo možno ověřit, kdo jej napsal. I s ohledem na dosavadní zkušenosti s žalobcem v předchozích řízeních proto byl požadavek, aby označený řidič podal vysvětlení způsobem umožňujícím ověřit jeho identitu (tzn. osobně u správního orgánu nebo písemně s úředně ověřeným podpisem), zcela na místě. To, že tomuto požadavku nebylo vyhověno, pouze potvrzuje, že pan P. byl jako řidič vozidla označen zcela účelově. Ohledně důvodnosti požadavku na úřední ověření podpisu, resp. na osobní dostavení se k podání vysvětlení lze dle názoru žalovaného přiměřeně vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č.j. 1 As 27/2011-81. Byť ten se týká především ověřování existence zahraničního zmocněnce prostřednictvím doložení jeho úředně

ověřeného podpisu, lze tyto závěry přiměřeně vztáhnout i na situace, kdy je dána pochybnost ohledně toho, zda určité podání psala osoba, která je běžnými prostředky nekontaktní. Ohledně důvodnosti odložení věci přestupku nezjištěného řidiče pak žalovaný odkazuje na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí. Argumentace žalobce možností doručovat prostřednictvím veřejné vyhlášky je lichá, k takovému postupu nebyl důvod, když písemnosti byly na adrese ohlašovny doručeny fikcí, problém spočíval pouze v tom, že se označený řidič s obsahem písemností prokazatelně tímto způsobem neseznámil. Tento problém by však doručování veřejnou vyhláškou nevyřešilo. Žalobce si dále protiřečí, když odkazuje na možnost pana P. předvést policii a současně tvrdí, že se jmenovaný zdržoval v zahraničí. Dále je třeba říci, že v případě přestupků dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je na provozovateli vozidla, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhne, správní orgán jej nemusí k ničemu vyzývat, ani za něj vymýšlet procesní strategii. Tvrdí-li žalobce, že se údajný řidič P. nemohl dostavit v pracovní dny kvůli pracovnímu vytížení, pak je třeba říci, že předvolání ke správnímu orgánu má přednost před pracovními povinnostmi. Svěřil-li žalobce vozidlo osobě, která není ochotna se ke správnímu orgánu dostavit k podání vysvětlení, jde to k jeho tíži. Prvoinstanční orgán ostatně dal žalobci na výběr i alternativní možnost – tj. stvrdit písemné podání úředně ověřeným podpisem, přičemž tuto možnost lze naplnit i o víkendu, např. na většině poboček České pošty. Ani té však nevyužil.

17. Žalovaný dále uvedl, že připouští své pochybení v tom, že na str. 3 rozhodnutí nesprávně uvedl, že výzvu ke stvrzení svého písemného podání vysvětlení si na adrese ohlašovny nepřevzal odvolatel, když měl správně uvést, že zásilku si nepřevzal pan P. Stejně tak žalovaný pochybil, když na str. 3 rozhodnutí ponechal pasáž, která s žalobcovou věcí nesouvisí. V prvním případě se jedná o překlep, v druhém případě v rozhodnutí omylem zůstala pasáž z přepisovaného vzorového rozhodnutí. Žalovaný tyto vady napraví vydáním opravného usnesení, které soudu zašle, jakmile bude účastníkovi doručeno. Za podstatné však žalovaný považuje to, že tyto vady se nacházejí pouze v části odůvodnění rozhodnutí, která popisuje dosavadní proces, nikoliv však v části rozhodnutí, v níž jsou vypořádávány odvolací námitky, tedy ve vlastním jádru odůvodnění rozhodnutí. Popsané vady proto nemají vliv na zákonnost rozhodnutí a lze je zhojit vydáním opravného usnesení. V jádru odůvodnění rozhodnutí na str. 6 až 9 je pak situace popsána správně, což potvrzuje, že se jedná o pouhou chybu v psaní.
18. Ohledně námitek žalobce, že stáním kratším 3 minut se nedopustil přestupku, žalovaný odkázal na svoji argumentaci na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
19. Závěrem žalovaný uvedl, že na základě výše uvedených skutečností a s odkazem na napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí hodnotí žalobcovy námitky z předmětné žaloby tak, že tyto námitky nenasvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná.

IV.

20. Dne 28. 2. 2019 bylo soudu doručeno opravné usnesení žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č.j. PK-DSH/593/19, jímž byly opraveny zřejmé nesprávnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v prvním odstavci na str. 3 odůvodnění ve větě: „*Výzvu opět zasílal na email i na adresu trvalého pobytu, kde si zásilku odvolatel nepřevzal.*“, kdy bylo nahrazeno slovo „*odvolatel*“ slovy „*pan P.*“, a též na str. 3 odůvodnění, kdy byla bez náhrady

vypuštěna v opraveném usnesení specifikovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V.

Replika žalobce

21. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl následující.
22. Žalovaný ve vyjádření uvádí: „*K protiprávnímu jednání nezjištěného řidiče (tedy potažmo i provozovatele) došlo dne 9. 2. 2017. Dne 18. 8. 2017 byl vydán příkaz, jímž bylo zahájeno řízení vůči provozovateli vozidla, přičemž jeho vydáním došlo k přerušení běhu promlčecí doby. Přerušením promlčecí doby počala běžet promlčecí doba nová v délce trvání jednoho roku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 9. 5. 2018, čímž opět došlo k přerušení běhu promlčecí lhůty a počala běžet lhůta nová. Dne 8. 9. 2018 bylo řízení pravomocně skončeno doručením rozhodnutí žalovaného. Nebyla tedy překročena ani roční lhůta dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, ani celková lhůta tříletá dle § 32 odst. 3 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno až po 1. 7. 2017, je na místě na věc dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat promlčecí dobu...*“
23. Žalovaný zde používá přerušení promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. a), b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Pod a) pak staví příkaz ze dne 18. 8. 2017, pod b) staví nepravomocné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) [zákona o odpovědnosti za přestupky] říká „*vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*“. Oním vydáním rozhodnutí pak nemůže být myšleno vydání nepravomocného rozhodnutí, neboť kdyby tak měl zákonodárce na mysli, mohl by správní orgán v časové nouzi vždy před roční dobou vydat opakované rozhodnutí, které by např. postrádalo odůvodnění, a tím by si uměle prodlužoval dobu prošetření k vydání správního rozhodnutí. Takto míněný zákon by porušoval právo na spravedlivý proces, jehož základem je i promlčení, které řeší snížení možnosti důkazních prostředků vzhledem k uplynutí delší doby. Zejména svědeckých výpovědí, které ztrácí vypovídací hodnotu a mnohdy je obviněný ke svému prospěchu ani nemůže využít.
24. Shodný text jako § 32 odst. 2 písm. a), b) zákona o odpovědnosti za přestupky obsahoval i § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“), dle kterého *běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*
25. K tomuto § 20 je dostatek judikatury, zejména té, která říká, že „*z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty.*“ (srov. rozsudek NSS sp.zn. 7 As 61/2010)
26. Na tomto názoru setrvala i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu s následujícím názorem: „*Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezmenitelného individuálního správního aktu.*“ (srov. NSS sp.zn. 1 As 22/2012)

27. Stejného názoru je i doc. Mates, který k tomu uvádí, že „opačný přístup by byl nepochybně v rozporu s právem na spravlivý proces“ (blíže Mates, P. Malé zamyšlení nad stabilitou našeho právního řádu. Bulletin advokacie, 2012, č. 5, s. 29).
28. Stavění roční prekluzivní lhůty by bylo eventuálně možné, z hlediska spravedlnosti, kdyby sám obviněný svými úkony řízení uměle protahoval. Jelikož obviněný plně spolupracoval, v řízení byl činný, nečinil žádný nadbytečný úkon, ale naopak jen několik potřebných, není možné, aby bylo spravlivé věc řešit 1 rok a 7 měsíců.
29. K aplikace zákona o odpovědnosti za přestupky, účinného od 1. 7. 2017, na promlčení přestupku je pak dle žalobce nutné zmínit jak § 2 tohoto zákona, dle kterého *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější*, tak i § 7 zákona o přestupcích, dle kterého *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější*. Přestupek se stal 9. 2. 2017, tedy za účinnosti starého přestupkového zákona a úprava promlčení doby je ve starém zákoně pro pachatele příznivější, pokud je kratší.
30. Žalovaný se odvolává na to, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, i když se nezabýval námitkou promlčení. Dokonce polemizuje, že žalobce námitku vznesl jen jako otázku. Jak je obecně známo, podání a věty se posuzují podle jejich významu a i z otázky by bylo logické a zřejmé, že žalobce promlčení namítal. Pokud se jím žalovaný ve svém odůvodnění nevypořádal, jedná se o vadu rozhodnutí, jež způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
31. Žalovaný sice zmiňuje judikát, který je ale na věc nepoužitelný, neboť se zabývá nepodstatnými námitkami stěžovatele účelově uváděnými jako zdržovacími.
- „Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č.j. 6 As 262/2018-27, kde je např. uvedeno: „Je pravda, že se krajský soud tímto žalobním bodem výslovně nezabýval. Toto pochybení krajského soudu však nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvod pro zrušení napadeného rozsudku, neboť námitka stěžovatele je zcela účelová (a na první pohled nedůvodná). I zde totiž chybí nastínění způsobu, jakým by tvrzené pochybení městského úřadu zkrátilo stěžovatele na jeho právech, respektive ovlivnilo zákonnost rozhodnutí o přestupku.“*
32. Námitka promlčení je natolik podstatná, že ji nelze srovnávat s nevypořádanými námitkami uvedenými v judikátu. Bylo by absurdní námitku označovat jako „dílčí úvahu“, když je uvedena hned v úvodu odvolání, jako jeden z 5 důvodů odvolání: „Poslední otázkou zůstává zde není delikt promlčen, když se jedná o sekundární jednání k přestupku a žádný jiný zákon promlčení deliktu fyz. osoby v tomto případě neupravuje.“ Důvody promlčení se musí správní orgán zabývat ex officio a není potřeba, aby je obviněný dlouze rozváděl.

VI.

Posouzení věci soudem

33. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o

věci samé bez jednání.

34. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
35. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
36. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č.j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje

spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“.

37. Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky jsou významné i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, kde kasační soud uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjata s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom

důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičítá základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva“.

38. Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Avšak ani skutečnost, že provozovatel vozidla sdělí správním orgánům údaje o totožnosti údajného řidiče, nutně neznamena, že se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla vždy schopen správním orgánům zásadně předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku.
39. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správním orgánům údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. Není-li provozovatelem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohou správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Za předložení věrohodné skutkové verze je odpovědný provozovatel, pokud této své odpovědnosti nedostojí, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.
40. Byl to žalobce, kdo se dostavil na místo přestupku a požádal o sejmutí „TPZOV“, zasahujícím policistům jméno domnělého řidiče nesdělil, uvedl jen, že vozidlo zde zastavil invalida. O tom, že řidič měl být invalidou, se žalobce již nikdy v průběhu správního řízení nezmínil. Prvoinstančnímu orgánu následně sdělil, že vozidlo řídil pan V. P., bytem P., email X. Dlužno doplnit, že uvedená adresa je ohlašovou pobytu. Uváděná osoba předvolání k podání vysvětlení na uvedené adrese nepřevzala, prvoinstančnímu orgánu dorazilo jen emailové podání, ve kterém se tato osoba měla označit za řidiče, zdržuje se mimo ČR a k podání vysvětlení se dostaví teprve po úhradě zálohy 5000 Kč, v prosinci či neděli. S ohledem na skutečnosti známé prvoinstančnímu orgánu z úřední činnosti, tj. „(např. řízení vedená pod sp. zn. ZN/3266/DSH/14, ZN/465/DSH/17 nebo ZN/2821/DSH/16) že žalobce v řízeních o přestupcích (dříve správních deliktech) provozovatele vozidla sděluje odvolatel jako řidiče vždy osobu, která si písemnosti na sdělené adrese trvalého pobytu nepřebírá, tj. buď se jedná nekontaktního státního příslušníka (např. v prvních dvou uvedených věcech pan D., občan Ukrajiny, emailový kontakt X. nebo se jedná o osobu hlášenou na ohlašovně pobytu“, a dále na to, že „nelze si nepovšimnout ani skutečnosti, že jazykový styl podání připisovanému panu P. je prakticky totožný s jazykovým stylem užívaným žalobcem (kladení otázek, užívání vykřičníků) a rovněž právní argumentace je totožná“, má soud ve shodě se správními orgány za to, že žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by

se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstanční orgán navíc nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku. Za takové situace nebylo povinností prvoinstančního orgánu ani nebylo v jeho možnostech činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstančním orgánem učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

41. Na základě právě uvedeného se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6, tedy že „s ohledem na to, že písemné předvolání si pan P. nepřevzal a u emailové adresy sdělené odvolatelem nelze ověřit, zda si ji nechal skutečně zřídit pan P. nebo sám odvolatel, který se tak snaží zbavit odpovědnosti za přestupek, pojal podezření, že autorem emailu a písemného podání není pan P. Toto podezření zesílily i nesmyslné požadavky, které si údajný pan P. kladl jako podmínku toho, aby se dostavil ke správnímu orgánu (záloha na let ze zahraničí, možnost dostavení se k podání vysvětlení za půl roku či v neděli apod.). Správní orgán I. stupně proto vyzval pana P., aby učinil podání opětovně, tentokrát opatřené úředně ověřeným podpisem, popř. elektronicky opatřené elektronickým podpisem, nebo aby se osobně dostavil ke správnímu orgánu. Pan P. si výzvu v listinné podobě na adrese trvalého pobytu opět nepřevzal, zprávu doručovanou na uvedenou emailovou adresu nepotvrdil způsobem předpokládaným § 19 odst. 8 správního řádu a na výzvu nijak nereagoval. Správní orgán I. stupně tak učinil veškeré kroky, které po něm bylo možno rozumně požadovat, aby ověřil, zda řidičem byl skutečně pan P., leč bezúspěšně.“
42. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že k „promlčení deliktu“ nedošlo. K protiprávnímu jednání došlo 9. 2. 2017. Prvoinstanční orgán vydal příkaz dne 18. 8. 2017 a prvoinstanční rozhodnutí dne 9. 5. 2018. V souladu s ustanovením § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich došlo vydání prvoinstančního rozhodnutí k přerušení promlčecí doby a běhu promlčecí doby nové. Správní řízení pak bylo ukončeno nabytím právní moci napadeného rozhodnutí dnem 8. 9. 2018. Lhůty uvedené v § 30 odst. 1 písm. a) i § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Stejně by tomu bylo i v případě aplikace původní právní úpravy, podle které bylo nutné řízení zahájit do 2 let ode dne jeho spáchání a ukončit jej do 4 let.
43. Z úředního záznamu ze dne 9. 2. 2017 vyplývá, že vozidlo bylo na místě zjištěno v 12:10 h, což zcela koresponduje s oznámením o podezření z přestupku, které žalobce podepsal. Žalobce se na místo dostavil ve 12:23 h. Fotografie pořízené policií jsou z rozmezí času 12:17:29 h až 12:23:00h. Ze všech těchto údajů je zřejmé, že vozidlo na místě stálo déle než 3 minuty. Argumentace žalobce třemi minutami je tak zcela vyvrácena.
44. Konečně pokud jde o námitky žalobce uvedené v bodu V. žaloby, jejich důvodnost byla odstraněna vydáním opravného usnesení žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č.j. PK-DSH/593/19.

VII.

Rozhodnutí soudu

45. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

46. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

47. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu